

14. szám.
 April 7-én 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Évharmadra, azaz jan.—april hóra **2 pft.**, vagy **2 ft. 10 kr.** uj pénz; egész évre **6 pft.**, vagy **6 ft. 30 kr.** uj pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál.
Kiadó-hivatal: Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

V. kötet.

NEUTRALITÁS.

Kigyulladt a város, ugyan lobog lángja!
 A tüzes sziporkát a szél szerte hányja;
 Magas hegytetőről mi azt nézzük bátran
 Idáig nem jöhet a tüzes zsarátnak.
 Perspectiva mindezt közelhozza szépen
 Szemünk legeltetjük a nagyszerű képen
 Kárvallottak jajja itt nem alkalmatlan.
 Oltani nem megyünk, mivel ma szombat van.
 — Ezt nevezik nálunk neutralitásnak.

Hajótört menekvők vitorlátlan sajkán
 Mi pedig árboczoz hajón ülünk nyalkán
 Fehér kendőkkel azok integetnek;
 Úgy látszik azonban, hogy tán idegenek?
 Nagyon hihető, hogy holnapig elvesznek,
 Kit az éh, kit a szomj, kit a hőség vesz meg,
 De rajtuk segíteni nincs instructiónkban.
 Értük nem mehetünk, mivel ma szombat van
 — Ezt nevezik nálunk neutralitásnak.

Verekesznek ott künn, ugyan szépen vívnak.
 Nagy divatja van a tüzes galacsínnak
 Pufog a sok ütleg; gazdátlan emberfő
 S fejnélküli gazda, — vérből álló fertő;
 Igazán multság; — innen a páholyból.
 „Egyik se hagyj magad? három a táncz? hogy volt?”
 Mi ugyan sajnáljuk őket mondhatatlan;
 De el nem választjuk, mivel ma szombat van
 — Ezt nevezik nálunk neutralitásnak

Neutralis zászló kávéát czukrot megment,
 Ez a legdicsőbb az egész történetben :
 A verekedőknél szükség van löporra,
 Nálunk nyitva a bolt, itt vehetnek sorba.
 Szolgálunk ágyúval, köszénnel, tanácssal,
 Győztesnek vívással, futónak kalácsal;
 De a mi már egyszer vagyon folyamatban
 Azt meg nem gátoljuk, akár milyen nap van.
 Mert nagyon bölcös dolog a neutralitás.

K—s M—n.

NEM KELL PAPIROSON A KÖTELEZVÉNY.

A mit itt elmondok nagyon régen történt, még akkor, midőn az én Istenben boldogult nagyapám M. Vásárhelyen cancellista volt, s mikor a mostani ausztriai értékű 34 krajczárost, még nem is ezüst huszasnak, hanem magyar forintnak hívták.

Volt az én nagyapámnak egy kedves collégája, ki vagyoni tekintetben szép tehetséggel bírt, de ahhoz illően jó költő is volt; így gyakran megtörtént rajta az, mit utódai is öröklénk, hogy elfogyott az a hatalmas úr, mit közönséges nyelven pénznek neveznek. Azonban hitele szép volt, tehát egyszer nagyon megszorulván, elment az uzsorás zsidóhoz s kért tőle jó kamatra 50 magyar forintot, a zsidó egy 70 forintos kötelezvény mellett tiszta jó szívvvel segített nyomorban levő jó embertársán, úgy, hogy két hét alatt visszafizesse. Eltelt a két hét, a zsidó megjelent pontosan adósánál, kit még ágyában talált, — kérte az adósságot, de a fiatal embernek nem lévén pénze, kérte szépen a hitelezőjét, hogy várjon pár napig, de a hitelező teljességgel nem akart ráállani, fenyegette szünetlen, hogy feladja. Erre a mi fiatal emberünk felugrik ágyából, bezárja az ajtót s kezébe kapván pisztolyát e szavakkal szegezte a zsidó mellére :

— Csak egyet szólj Abrihám, azonnal Pilátushoz küldelek vacsorára.

A szegény zsidó verte a mellét s esküdött mennyre földre, hogy hallgat mint a nyúl.

— No hát edd meg mindjárt azt a kötelezvényt, mert különben rögtön keresztül lölek.

A szegény Abrihám megrettent a pisztolytól nagyon, utoljára is borzasztó nyelési kinok között megette a drága 70 forintos írást.

— Most elmehetsz s ha valakinek szólasz erről, agyon lölek.

A fiatal embernek megérkezvén másnap várva

várt pénze, azonnal a zsidóhoz ment, ki a mint meglátta nagyon megijedt s messziről kiáltotta :

— Én nem szóltam senkinek.

— Ne félj Abrikán, nem is hallottam, hogy valakinek elbeszélted volna, én azért jöttem, hogy kifizessem a tartozásomat.

A zsidó bámult s mondotta, hogy bármikor szolgál.

Nemsokára ismét megszorult a fiatal ember s elment hozzá, kért 20 magyar forintot. Abrihám rögtön adott, s midőn az ifjú írószert kért, odanyújt neki egy pogácsát: hogy arra írja a kötelezvényt, mert a papirost nem sziveli a gyomra.

H . . . i.

DUPLA PELESKEI NÓTÁRIUS.

A nemzeti színház megnyitása után kevéssel történt, hogy X. Miklós úr, K. városának érdekes kommisszáriusa az ő kedves feleségével s több k—i urakkal a fővárosba feljövén, az egyik vasárnap épen a már ekkor általános tetszésben

részesült híres peleskei nótárius lön a czédulán hirdetve, a színházba való menetel tehát közakarattalag el lön határozva, s már jó idején őt egymás mellett levő zártszékjegyet váltottak.

Peleskei nótáriust az ezen szerepben párat-

lan Megyeri személyesité, a darab tehát mint mindig s mindenkinek, úgy ekkor is a tisztelt k—i uraknak rendkívül tetszett.

Következett azon jelenet, midőn peleskei nótárius mint néző, Othello előadatásán megjelen. Szerepénél fogva tehát Megyeri mint vendég az orchesterumban ülő zenészek közt foglalván helyet, midőn innen a szép Desdemonát megölni akaró Othello kegyetlensége fölött felindulva a színpadra ugrani készül, a harmadik sorbeli zárt-székek egyikéről felugrik ám X. Miklós uram is, s kommisszariusi stentor hangon elkiáltja :

— Fogják meg ott azt az izgága embert,

mért jön a színházba, ha azt sem tudja, hogy az ott csak játék.

A k—i többi urak és felesége csitítják X. Miklós uramat, de ez persze kommisszariusi elemében csak akkor veszi észre saját rettentő tévedését, midőn a tömött színházi közönség többé nem a darab, nem is a peleskei nótárius ügyessége, de az ő baklövése fölött magát majd halálra kaczagta.

No persze, ez időtől fogva nem kell X. Miklós uramnak többet, csak a peleskei nótáriust valami helyütt említeni, s biztos lehet az ember, hogy ott ő magát többé nem mutatja.

MAGA FELTALÁLÁS.

A N. huszár divisióinak kemény töltéseket osztottak. A kapitány tehát a huszárokat a fegyvereikkel való óvatosságra ilyenképen inté :

— Fiaim! most aztán, midőn fegyvereik kemény töltésekkel lesznek töltve, azokra vigyázzanak kendtek! hogy valami szerencsétlenség ne történjék, mert hallhaták már, hogy a disznóláb is elsül.

Miska pajkos huszár az első glédában, míg a kapitány kissé félre lovagolt, pipára tölt, s con amore dohánnyik.

A kapitány jobb oldalról lesvén, midőn az véletlen balról jelent meg, nem volt elég ideje a pipát úgy, hogy a kapitány meg ne lássa, elrejtteni, s zavarában azt sebtén a patron-táskájába dugta.

A kapitány feléje lovagolván, még ideje sem volt kérdeni Miskát, midőn az égő pipa a töltéseket meggyújtván, ennek patron-táskájából jobbra balra lövöldözi a golyókat.

— Hát kend mit csinált? kérdi mérgesen a kapitány?

— Én bizony egy darab sódért falatoztam vitéz kapitány úr! s midőn kapitány úr előlovagolt, hirtelen patron-táskámba dugtam s az sült el.

— No, hogy az ijedség miatt a kend gyomrát a sódar el ne rontsa, majd huszonötlet megpatkoltatjuk.

— Követem alásan vitéz kapitány úr! én ha gyomrom rossz, csak bagózni szoktam.

— Az már más! monda önkénytelen elnevetve magát a kapitány, — ilyen szer mellett tizenkét bot is elég lesz.

V.

Magyarosan, németesen.

Mulatott a paraszt nyolczadmagával a kocsmában. Tíz, húsz itczével hozatta a bort egyszerre. Daloltak, vitatkoztak, úgy a hogy a maguk módja szerint szokás.

Azonban min min nem, egyszerre összezördül a traktáló a társasággal s nagyot üt botjával a kecskelábúra.

— No erre amarra, ha ilyen a barátság úgy hát jól van! . . .

És evvel a szomszéd asztalhoz lekönyökölve, így kiált föl:

— Már most mulassunk németesen . . . Hé kocsmárosné, hozzon egy fél szájtli italt! . . .

A szél eredete.

— Tudod-e kis fiam, hogy miből támad a szél?
— A nagymama térdéből, mert mindig hallom hogy mondja: nagyon fáj a térdem, már megint szél lesz.

Cliquot.

Az már régi dolog, hogy Csepű Marczy ki találta a gyufát minek hívják francziául. Hát *feju*, szokta volt mondani. De Hender Péter ki egy egész holnapot töltött a fővárosban úgy jött haza I-ró-falvára, mintha a tuileriákban Buxskoff herczeg vagy Pollison de Grandcabaret marquisnál töltötte volna a farsangot.

Vacsora alatt nagy okos képpel fordul Márton bácsihoz.

— Tudja-e kedves bátyám . . . jaj de nem is gondolná, hogy hívja az ifjuság most Pesten a sompányert?

— Bizonyosan pezsgőnek.

— Jaj dehogy! . . . Gondolja csak urambátyám, úgy hívja hogy *klikó*.

Ismertető jel.

Bürökpataj falu jegyzője egy szökevény, katonaköteles legény köröztetésében az „ismertető jel“ rovatát így töltötte be: Midőn lerészegszik az egész falut kiveri a kocsmából.

Különös alkú.

Kettős gyermeke született a cigány asszonynak, harmadnapra mint illik, az anya és kereszt-anya felfogják a kis rajkókat s beállítanak a cs—i paphoz, hogy keresztelné meg őket.

— Jól van fiaim, de a mennyiben ti papbért nem fizettek, mert állandó lakhelyötök nines, hát most a két gyermek kereszteléseért fizetni fogtok két bankóforintot:

Szabadkozott, esdeklett a cigányasszony, de minden igyekezete a kemény szívű lelkészt kegyelemre bírni haszontalan lévén, egész lemondással nyilatkozott:

— Keresztelje meg hát fitisztelendő atyám felibe . . .

Nem a mi dolgunk.

Egy bakonyi földesúr birtokán járván, egy hegyoldalon megállva arra figyelmezteté gazdasági felügyelőjét, hogy oda egy malmot lehetne állítani, mert ott a víznek jó esése lenne.

— Hol veszünk vizet méltóságos uram! — kérdi a felügyelő.

— Az a molnár dolga — felelé a theoréticus úr.

Szerző és költő.

Boldizsár bácsi egy alföldi estélyen egyik ismer-
tebb írónkkal találkozik, ki irodalmi híre mellett vidor
életmódjáról s szeretetreméltó könnyelműségéről volt
még ismeretes. Egy darabig nagy bámulva nézegeti őt
az öreg úr.

— Hát maga az a szerző?

— Minden inkább édes urambátyám, még költő is
inkább . . . *de szerzőnek* egyáltalában nem nevezhetem
magamat.

Szegény Laczi!

Nem titokban lévő dolog a fiatal pesti írók előtt
hogy 1852-ben a *Hf. Budapesti Vhg.* s más szépirodalmi
lapok akkori kihordója s a segédszerkesztők komor-
nyikja az öreg, tiszteletreméltó János éjjelenként egy-
szersmint baktersági hivatalt is viselt, a mennyiben ne-
hány boltnak hűségese őrzője volt egy bizonyos utczában.

Ezen bizonyos utczában pedig bizonyos éjjel meg-
lehetősen boros fiatal ember ment neki a mi emberséges
Jánosunknak, tréfás haraggal ragadta őt mellben s szín-
lelt haraggal förmedt rá.

— Bakter! . . . mondd meg nékem bakter hol la-
kik B—y László.

János megismerte őt s elnevette magát.

— Hiszen az úr maga B. László? . . .

— Igen, igen, azt tudom, hogy én vagyok, de hogy
hol lakik? azt nem tudom.

Várj — csak én nem várok.

R—ra volt útja két kis leányával egy asszony-
ságnak. Nyugtalanul kérdezte az útban a nagyobbik
leánya :

— Messzi van-e még R?

— Mindjárt itt lesz édes leányom.

De ismét nyugtalanul kérdezte a leánya :

— No itt van-e már anyám?

— Várj csak édes leányom, mindjárt itt lesz már.

Látván a leánya, hogy őt anyja csak biztatással
táplálja, elkedvetlenedve mondja :

— Én nem várok, várjon már Ida.

A visszafelé ebédelők.

Uracs fiát meglátogatta az öreg egyszerű magyar
ember. Keresztül kasul vitte Laczi, mutogatta
neki a tenger sok drágaságot, ritkaságot, a nagy köz-
épületeket stb. Kissé elfáradt a mi vidéki atyánkfia a
kövezeten való járkálásban s mondja fiának, hogy de
bizony jó lesz ebédelni menni, dél is elmúlt már : enni is
pihenni is volna kedve.

— Korán lesz még most édes atyám, délben csak
a kőmivesek szoktak ebédelni. Mi majd őt—hat órákor
este megyünk dinirozni.

Ezalatt az „Angol királynő“ udvarán mentek kö-
röszül.

— De nézzed fiam, ezen a tornáczon vagy erkélyen
itt fölöttünk többen ülnek már asztal mellett, s emberül
falatoznak, pedig egyike sem kőmives ám, a külsőről
ítélve.

— Jaj édes atyám, egészen más, ezek igazán nagy
urak : ők még tegnap ebédelnek.

A milyen a gyónás olyan az áldozat.

Szigorú parancsot kaptak gyónásra a huszárok,
kedvetlenül járt fel s alá egy vén trombitás töprön-
ködve magában, hogy ha ő mindent meg akar gyónni,
úgy annak meghallgatására egy pap földi élete rövid
idő, csak amúgy elnagyolni a dolgot pedig semmit se
ér, holmi aprólékosokat még elbeszélni se érdemes, de
ha meg nem gyón 50 bot legkevesebb a mulasztásért,
ezen tűnődésében egy fiatalabb czimborája megszólítja.

— Mit búsulsz komám! tudod mit? menj azon öreg
paphoz, ki itt az ajtó mellett áll, olyan süket mint a föld
(pedig dehogy volt az) beszélhetsz annak nagy apád
haláláról.

Kapott rajta a vén huszár, s tisztességes Stellungba
állván, a pap fülibe elkezdte fújni szájával a czapestrángot,
tra tra, tra tra, tra tra, stb., a gyóntató atya végig hall-
gatja egész türelemmel, s mikor elvégzi, akkor jól nya-
kon teremti két oldalról a legényt, a czapfenstreich
ezen vég szavaival : tri tiri, tarara, tram! . . . ekkor
esett le az álla a vén trompéternek.

ÜSZÖGÖS KALÁSZOK.

Egy kaszából kiszedegette a turpásztói túsók.

XI.

Kórágamon.

Jőjj el, jőjj el tavasz
Viruló pompáddal,
Verőfényes nappal,
Szerény ibolyáddal.

Hozd el a virágok
Bűbajos illatát,
Kicsiny csalogányok
Zengedező dalát!

Hanem ha elhozod
Ő tavasz ezeket:
Cserében el ne vidd
En — árva fejemet! . . .

XII.

Egy családanyának.

Derékasszony maga lelkem,
Illik is megénekelnem;
Meg is teszem, a mint látja,
Ámbár maga nem is bánja,

Mikor reggel felkel maga
Mintha hányták volna: haja
Össze-vissza van kuszálva —
Mind a kegyes égnek állva.

Nem fésüli Stuart-módra,
Sem locknira, sem csapóra,
Gyenge kacsójával szépen
Csomóba gyűri két rétbén.

Gyermekei rendben sorban
Fetregenek lenn a porban;
S minthogy a puhát szeretik
Édes maga nem szól nekik.

Két kisebbik oly takaros:
Épenséggel térdig csajhos!
Másik kettő nagyon kócos,
Az ötödik fülig kormos.

Konyhája is olyan tiszta.
Mint áradatkor a Tisza;
De azért csend lenne benne
Ha maga nem veszekedne.

Az a legszebb tulajdona,
Hogy nem épen tulgoromba;

De ha jó nagy indulatba
Belekap a szembe, hajba.

. . . No de Isten áldja lelkem
Sajnálom hogy el kell mennem;
El kell mennem a férjéhez —
Vagy annak szép — kedveséhez . . .

XIII.

Búcsúzásakor.

Mint az alma kettévágvá,
Ugy vagyunk már külön válva
Te elmentél a világba
Szívem dufla tulipántja.

Eltávozol . . . búcsúzásakor
Nem pityeregtem, mint máskor;
S haragos lettél a miatt,
Hogy szeretőd meg nem sirat.

Ugy gyűlölöm a sós nedvet,
Mit a magyar most kinevet . . .
Még is, mert elváltunk lelkem:
Im! nézd: sirok — örömemben!

XIV.

Ne szólj!

Ne mondd kérlek, ne mondd, hogy szeretsz lángolón,
Hogy égő szenvedély dühöng hő kebledben:
Hideg tél költözött szerelmed kertjébe,
És télben nincs virág sehol a kertekben.

Ne mondd ki azt a szót — megfagyna ajkidon.
A tettetés miatt majd remegne hangod;
Vagy: titkon mást illet az a „szeretlek“ szó,
S nekem csupán kegyes gráciából monddod?

Ne mondd, hisz nem vágyom többé szerelmedre,
Vége viszonyunknak: hozzád semmi jussom . . .
Ne szólj, mert meglátám hamis fogaidat —
S végképen elmúlnék tőled a gusztusom?

XV.

Majd ha egykor nőm leendesz.

Most, mint kulcsár úgy hordozom
Utánad azt a sok kulcsot,
Mikkel ládákat nyitogatsz:
Mutatandó a sok smukkot . . .

Majd ha egykor nőm leendesz
Te hordozod a sok kulcsot: —
Azaz: szükségtelen lesz, mert
Elpotyázom a sok smukkot!

A nyúlfogó.

— Tessék valamit csináltatni velem, szolt a cigány egy urasághoz beköszöntve, ha valami ist van fulduzani való, valami sirpenyű csinálni való.

Az uraság mosolyogva nézett végig a cigányon s ingerkedve szólott hozzá.

— Hát mást nem tudnál csinálni?

— Hogy ne tudnik a mikor tudok, egérfogót is, patkányfogót is . . . mindenféle vadállatfogót.

— Hát nyúlfogót tudsz-e?

— Azst a tens uram se tud . . .

— Honnan gondolod more?

— Hisen tudom, hogy agarat gondolt a tens úr.

Hol laknak kendtek.

Sz. az útban tót fuvarosokkal találkozáván, kérdi az egyiket:

— Hol laknak kendtek?

— Iglóra — feleli az egyik.

A másik észrevevén, hogy társa talán rosszul felelt, kiigazította, mondván:

Nem jó; Iglórol.

Egy kicsit — hál Istennek.

B—nél volt két gazda, egyiknek szavajárása volt: *egy kicsit*, másiknak: hál Istennek. Történik, hogy nagy jég verte el a határt s a földesúr elibe jelentést tenni ment a két gazda s egyik így szolt:

— Tekintetes uram! határunkat *egy kicsit* elverte a rettenetes jég, oda van minden; a másik is folytatta a szót:

— Biz elverte azt, *hál Istennek*.

Dubitatus nemes.

Nagyban folyt a korteskedés Patakon, a jelen voltak között ott ivott vagy inkább ihatott volna a főiskola jámbor bajulosa M. Ferencz is, de búsan félrehúzta magát. Oda megy P. ki borával szavazatokat igyekezett gyűjteni magának s kérdi:

— Hát miért nem iszik M. uram?

— Kérem alásan — feleli vissza amaz — én csak olyan dubitatus nemes ember vagyok.

Mély ártézi kút.

K. úr asztalánál beszélte egy kóbor uracs, hogy látott egy ártézi kutat, mely szinte 3000 mérföldnyi mélységre furatott már át, mikorra vizet találhattak benne. S mikor valaki figyelmeztetné: az lehetetlenség, hiszen az egész föld átállója nem több 1500 mérföldnél, azzal igazította ki magát:

— Oldalt fúrták.

Finom megkülönböztetés.

Táncz alatt Gődény Friczi egy mellékszobába ment hogy egy kis borral lehűtse magát, hanem addig hűtögette magát, mig nagyon melege kezdett lenni a bortól.

— Ugyan kedves bátyám, kérde a mellette kedélyesen iddógáló, pipázgató Kulacs Gábor néhai földesurat, nem lmerem a nők közé bemenni, az égre kérem, mondja meg borszagú-e a szám? . . .

Erre eltátotta a száját a mekkorára csak táthatta s nagyot lehelt az öreg úr orra alá.

Az öreg úr orrfintorítás nélkül állta ki a szaglási mütétet s mint a ki szakismerete miatt oraculum gyanánt hallgattatik, megnyugtató hangon mondá:

— Nem, édes öcsém, a te szád nem borszagú, hanem — hordószagú.

Borkorcsolyák.

Egy szórakozottságáról ismert öreg úr egyik hizóját akarta leöletni. Lefogják a halálra kiszemelt marta-léket s a hentes markolatig forgatja szügyében a kést. Ekkor veszi észre a vászoncseléd, hogy nincs edényök, melybe a vért felfognák. Lélekszakadva fut be az öreg úrhoz, s elmondja szépen a mi történt.

— Sebaj, — mond ő, — bocsássátok szabadon a szegény párárt, — majd bemegyek a városba s veszek edényt.

Egy ügyetlen vőfény így hivogatott a falusi lakadalomra:

— Köszöntötte kegyelmed tudja már kicsoda, és szivesen meghívja holnap 8 órakor tudja már mire.

Egy csendbiztos rendeletet irt a falusi bírákhoz, de írása olvashatatlan levén, a bírák sorba egymásnak adták a levelet, olvassa kend, denique a rosz írást senki nem tudta elolvasni s a rendelet teljesitetlen maradt. Idő multával megjelenvén a csendbiztos a faluban, s zugolódott érte, hogy nem teljesítették rendeletét a bírák. Ezek mentegetőztek az írás olvashatlanságával s kezébe adták a levelet, hogy maga olvassa el nekik. A csendbiztos maga sem tudta olvasni saját írását s bosszusan visszalökvén a levelet mondá a bírának:

— Kendtek olvassák el, kendteknek irtam én ezt.

— Húzd rá! — szolt a kedvre szottyant ispán a cigányokhoz; — tietek a holdi pusztá szent Mihálytól szent György napig!

Ugyan-ez volt az, ki midőn a katonák halotti gyászzenével kísérték ki egy társukat, részegen ott kalandozván a katonák eleibe tántorgott s így szolt:

— Áldom az Istenteket, húzzatok nekem egy magyart.

Egy fiatal matyó megházasodott, és szerencséjére egy hónap eltölte után, az ég egy kis figyermekkel ajándékozta meg, ráparancsol tehát a bába, hogy a városba menjen, és bölcsőt vásároljon az új gazdának.

— De hát meddig kell azt ringatni? — kérdi a bol-dog apa.

— Egy egész esztendeig — lön a válasz.

— Befog tehát kocsijába és két vendégoldalt köt fel, hogy megvásárolhassa a szükségeset és megvesz 12, azaz : tizenkét bölcsőt, és vigan hazahajt.

Meglátja a jegyző a mint végig hajt a falun bölcsőivel, kérdi :

— Kinek az a sok bölcső?

— Hát nekem, la.

— Hány gyereke van kendnek?

— Egy, de 12 hónapig kell ringatni, aztán, ha minden hónapban egy lesz; hát nem tizenkettő az esztendőben? nem járok én minduntalan a városba.

Ment haza felé a vig társaság egy disznótorból. Az egyik czimbora addig vargabetűzött, hogy egyszer csak beleesett egy korláttalan kútba. A víz a kútban szerencsére magasan állt, úgy hogy a másik társ lehasalván, kézzel üstökön kaphatta a lent eviczkélőt; a megmen-tett talpra állván indulattal kérdé :

— Ki húzta meg az én hajamat?

— Én húztam meg, de azért, mert a kútból csak hajadnál fogva húzhattalak ki, különben vízbe fúltál volna.

— Bolond beszéd, annyi bort ittam én ma, hogy belém egy csepp víz se fér, tehát a vízbe bele sem fulhattam volna, és én kikérem, hogy engem máskor akár a kútban, akár azonkívül hajamnál fogva ne ránczigálj.

Egy kis városkában próbatét volt az iskolás gyermekeknél, a tanító fekete táblára ezen fölírást tévé a kapu felett : „Nyilvános examen.“

Egy paraszt hetivásárra holmi aprólékosságot hozott eladni, de az esős idő miatt kevés vásárló nép tolongott a piacon, megunva állongálni a földi, betér az examenre, a hol is még néhány gyermekon kívül semmi hallgatóság sem volt, tehát ő volt az első hallgató. A szeszélyes tanító kérdi, hogy járt-e már iskolába? — Igennel felelt; tanult-e katekizmust? — hasonló volt a válasz. Kérdi tehát tőle :

— Ki volt a Krisztusnak mint embernek nagyapja?

— Joachim, — válaszol a hallgató. De hát ki volt az én nagyapám? — kérdezi a tanárt.

Bolond Istók csikó számára csak kinötte magát, de mikor növi ki magát ez a bakkancs a füleihez, hogy kordován csizma lenne belőle.

A kínai postai főigazgató rendeletet bocsátott ki, hogy a leveleket az európaiak módjára jövendőre ott — is zárt csészákban szállítsák, legyen pedig a csészának négy kereke és húzza egy solo-ló.

Erre felterjesztés történt, hogy a ros utakon talán jobb lenne ha a ló lenne négy, és a kerék egy, különben az az egy ló ketté szakad.

— Annál jobb, — felelé a mandarin — húznak ketten.

De az is kisült, hogy a csészák mértéke keskenyebb volt, mint a rendes vágás s ez iránt is felírtak.

„Keskenyebbre kell vágatni az utakat!“ volt felül-ről a válasz.

— Hogy tetszik annak a kis urnak az ő töltésrészájú czombig erő csizmája? — kérdé egyik a másiktól.

— Jól tetszik azon az úron; — felelé a másik az egyiknek — s csak azt lesem, hogy mikor esik bele a kis úr.

— V. megyében Csendes János gazdag de igen fukar földesúr későcskén házasodván, az egész házaságot inkább üzletnek mint szívbeli dolognak tekintette s azért attól tartva, hogy az esküvő napját elfeledi, pontos fizető adósként naptárát elővevén belé ezt írta „27-én Terminus Gencsen.“

— Egy másik fukar úrhoz, kinek tavasszal a szénája amúgy is már gyéren volt, vagy el is fogyott, vendég érkezvén, hogy előre tudtára adhassa miként lovai számára nála szénára nem számíthat, tőle ezt kérdé : „Öcsém, fűes-e a lovad?“ a kiejtés vas-megyei, s igen sokat lehet érteni belőle; azt, hogy szénát adni nem akar, de nem is tud, azt is, hogy a vendég lova is tavasszal már gyepre kerül.

R é b u s z .

A 13-dik számbeli rébusz megfejtése.

„Emma eredj enni.“

(Tudnillik, hogy az a középső I római számban „egy“.)